

Ο ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΑΜΙΑΝΟΣ



Μακαριώτατος πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιάνος, γεννηθεὶς ἐν Μαραθοκάμπῳ τῆς Σάμου τῷ 1848 ἐκ πατρὸς Κωνσταντίνου Κασώτου καὶ μητρὸς Ἑλισάβετ, καὶ ἀνατραφεὶς ἐν χριστιανικῇ παιδείᾳ καὶ ἠθικῇ, διήγνησε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς ἐν τῷ Πυθαγορείῳ Γυμνασίῳ ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ. Οἰκονομικοὶ λόγοι δὲν ἐπέτρεψαν αὐτῷ εὐρύτεραν ἐκπαίδευσιν, διὸ εἰσῆλθεν εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον διορισθεὶς γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου Μαραθοκάμπου. Εἰκόσαετῆς τὴν ἡλικίαν, τῇ παροτρύνσει τῶν γονέων του, ποθοῦντων νὰ ἴδωσιν ἐξ αὐτοῦ, ἅτε μονογενοῦς, τὴν ἀναβλάστησιν τῆς γενεᾶς του, συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα τοῦ αἰδεσιμωτάτου Παπαχάρακος Εἰρήνην, ἐξ ἧς ἀπέκτησε θυγάτριον. Μετὰ τινὰ ὅμως χρόνον, θανούσης τῆς τε συζύγου καὶ τοῦ τέκνου, θλίψις καὶ ἀθυμία κατέλαβε τὸν εὐαίσθητον νέον, ὁ δὲ πενθερὸς αὐτοῦ βλέπων τὴν ἐκ τῶν ἐγκοσμίων ἀπογοήτευσιν αὐτοῦ, ἔχων δ' ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἀνεπίληπτον καὶ σεμνὸν τοῦ ἥθους, προέτρεψεν αὐτὸν ὅπως ἐγκύψῃ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Θεολογίας ἀντλῶν οὕτω παραμυθίαν εἰς τὰ θεῖα τῆς θρησκείας νάματα. Καὶ ἀληθῶς ὁ Δαμιάνος, τῷ 1872, εἰσῆρχετο εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῆς γεραρᾶς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἔνθα ἐπὶ τριετίαν ὅλην διέτριψεν ἄγνωστος καὶ ἀφανὴς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοδέγμονος Τάφου. Ἄλλ' ἡ μόνωσις καὶ τὸ σκότος τοῦ κελλείου, ἢ ἐν αὐτῷ ὑγρασία, ἴσως δὲ καὶ αἱ ἀπηχῆσεις τῶν κοσμικῶν ἀναμνήσεων ἐπέδρασαν ὀλεθρίως ἐπὶ τῆς υἰείας αὐτοῦ, διὸ, τῇ συμβουλῇ τῶν ἰατρῶν, ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν, ἔνθα μετὰ τινὰ χρόνον χειροτονηθεὶς ἱεροδιάκονος καὶ ἱερεὺς, ἀπεδήμησεν εἰς Ταϊγάνιον, ὅπουθεν μετεκαλέσατο αὐτὸν ὁ τότε Μακαριώτατος Ἱεροσολύμων Ἱερόθεος καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν πρὸς Καυκάσῳ Ἰθηρίαν, ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ οἰκονομικὰς ὑποθέσεις τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐνταῦθα, διατρίψας ἐπὶ ἑπταετίαν καὶ ἐγκρατῆς τῆς ρωσικῆς γενόμενος, ἐφείλκυσε τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν πολλῶν Ρώσων Μεγιστάνων καὶ δὴ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Μιχαὴλ Νικολάεβιτς θεῖαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' διὰ τῆς ἀμέμπτου ἀγωγῆς καὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν ἃς ἐπέδειξατο.

Βραδύτερον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἱεροθέου καὶ ἅμα τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν πατριαρχικὸν Θρόνον τοῦ Βιθυνοῦ Νικοδήμου, ὁ Δαμιάνος μετεκλήθη, ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐγκατέστη ὡς Ἐξαρχος τοῦ ἐν Φαναρίῳ μετοχίου τοῦ



Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Παναγίου Τάφου. Ἄλλ' ἡ ἐπί τινα χρόνον στενή φιλία τοῦ Δαμιανοῦ μετὰ τοῦ Πατριάρχου διεσπάσθη διὰ λόγους, οὓς ὁ παρακολουθήσας τὰ τότε ἐν Ἱεροσολύμοις διαδραματιζόμενα ἠδύνατο ἀσφαλῶς νὰ μαντεύσῃ. Εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Νικοδήμου, ἀπελάσαντος ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα κληρικούς καὶ ἀρχιμανδρίτας ἐκ τῶν εὐαγῶν καθιδρυμάτων, ἐπόμενον ἦτο νὰ περιπέσῃ καὶ ὁ Δαμιανός, ὁ μετὰ σθένους καὶ παρρησίας στηλιτεύων τοιαύτην ἔκρυθμον κατάστασιν τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πραγμάτων, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἤγαγε τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραίτησιν τοῦ Νικοδήμου ὑποδειχθεῖσαν ὑπὸ τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀπέδωκε τὴν εἰρήνην εἰς τε τὴν Ἀγιοτάτην τῆς Σιών Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ παροίκους ἀδελφούς, οἵτινες ἐξελέξαντο πατριάρχην τὸν τέως Ἀντιοχείας ἀοιδιμον Γερμανόν. Ὁ Δαμιανός, ἀπολαύων τῆς ἀμερίστου ἐμπιστοσύνης τοῦ νέου Πατριάρχου, ἐξελέγη ὑπ' αὐτοῦ Μητροπολίτης τῆς Πέραν τοῦ Ἰορδάνου Φιλαδελφείας, τοποθετηθεὶς εἴτα ἐν τῇ μετὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ σπουδαιοτάτῃ Ἠγουμενίᾳ τῆς Βηθλεέμ. Εἰς τὴν περίθλεπτον ταύτην θέσιν ὁ Δαμιανός διετράνωσε τὰς σπανίας αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα, οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνθεον ζῆλον πρὸς τὴν Ἠγουμενίαν καὶ τὰ δικαστικά αὐτῆς διαχειριζόμενος κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὁμῆρ δωρηθέντα προνόμια, ἀλλὰ καὶ δις τῆς Ἑβδομάδος παρευρισκόμενος εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Ἱεροσολυμικῆς Συνόδου. Ἡ ἔκτακτος αὐτοῦ ἱκανότης, ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ λεπτή καὶ ὀξεῖα ἀντίληψις συνδυαζομένη πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν μονοῦ μυθῶδη ἀφιλοκέρδειαν, ἥτις ἀείποτε διέκρινε τὸν Δαμιανόν, κατέστησεν αὐτὸν περιφανέστατον μεταξὺ τῶν ὁμοτίμων του, τῷ ἐξησφάλισε δὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων τῶν περὶ αὐτὸν ἄνευ διακρίσεως. Ἔνεκα δὲ τῶν σπανίων τούτων ἀρετῶν καὶ καθὸ βαθὺς γνώστης τῆς ρωσικῆς γλώσσης καὶ τῶν πραγμάτων τῆς χώρας ἐκείνης ἀπεστάλη ἀντιπρόσωπος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας εἰς Μόσχαν ἐπὶ τῇ στέψει τοῦ Γσάρου Νικολάου Β', ἔνθα μεγάλων ἠξιώθη τιμῶν, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ καὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἐκείθεν ἐπάνοδον τοῦ Δαμιανοῦ ὁ πατριάρχης Γεράσιμος καταβληθεὶς ὑπὸ νόσου χρονίας ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον. Οὕτω δὲ τοῦ χηρεύσαντος Θρόνου, ὁμοθύμῳ τῶν πατέρων ψήφῳ, ἐξελέγη ὁ Σεβασμιώτατος Φιλαδελφείας, μετὰ τινὰς δὲ μῆνας ἐξελέγη πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἔξοχος κληρικός ὁ κατέχων νῦν τὸν Θρόνον τῶν Ἀδελφοθῆων καὶ Κυρίλλων, τοῦ ὁποιοῦ ἅπας ὁ βίος ὑπῆρξεν ἀδιάλειπτον παράδειγμα ἀρετῆς καὶ φιλανθρωπίας καὶ καθήκοντος.